

2) у зв'язку з відсутністю окремого спеціально уповноваженого органу, який покликаний реалізовувати контрольні повноваження щодо благодійних організацій, доцільним вбачається внесення змін до спеціального законодавства про благодійні організації (ст. 26 Закону України «Про благодійну діяльність та благодійні організації»), якими визначити перелік органів публічної адміністрації, що наділені контрольними повноваженнями щодо діяльності благодійних організацій;

3) для вдосконалення нормативної регламентації процедури припинення діяльності благодійних організацій та уникнення зловживань у сфері благодійної діяльності запропоновано внесення змін до ст. 18 Закону України «Про благодійну діяльність та благодійні організації», що полягають у закріпленні єдиного способу припинення благодійних організацій – ліквідації;

4) прийняти Адміністративно-процедурний кодекс України, положення якого носитимуть загальний характер для всіх адміністративних процедур, в тому числі і для процедур за участю благодійних організацій: реєстрація, контроль, припинення діяльності.

Отже, усунення відповідних проблем щодо засад створення та діяльності благодійних організацій в Україні, сприятиме спрощенню процедур реєстрації, контролю та припинення діяльності й подальшому ефективному функціонуванню благодійних організацій в Україні.

Література

1. Про благодійну діяльність та благодійні організації: Закон України від 05.07.2012 № 5073-VI // Офіційний вісник України. – 2013. – № 9. – Ст. 325.

УДК 351 (043.2)

Нашинець-Наумова А. Ю., к.ю.н.,
Юридичний інститут,
Романська А. В., студентка,
Аерокосмічний інститут,
Національний авіаційний університет, м. Київ

ІНСТИТУТ НЕПРАВДИВОЇ ІНФОРМАЦІЇ В ІНФОРМАЦІЙНОМУ ПРАВІ

Життєдіяльність будь-якої держави, суспільства, людини визначається обсягом і якістю інформації, яка розповсюджується на її території. При цьому сама інформація має властивість легкого збирання та поширювання, але, на жаль, настільки ж легкого і спотворення. На сучасному етапі розвитку суспільства, що характеризується переходом від індустріального

суспільства до суспільства інформаційного, може бути як ніколи раніше, підвищується потреба в повноті, достовірності та своєчасності інформації. Сьогодні безкарне поширення недостовірної інформації (дезінформації), маніпулювання інформацією можна виявити в будь-якій сфері суспільних відносин – економіці, політиці, соціальній сфері, тобто там, де нерідко виникає положення, при якому за допомогою спотворення інформації може бути досягнута перевага. Мають місце приклади використання сфабрикованої інформації для створення передумов до прийняття військово-політичних рішень, за якими слідують військові акції, а також «гуманітарні інтервенції». А стрімке освоєння віртуальної реальності призводить до переносу зазначених порушень і в «цифрову інфосферу».

Таким чином, становлення інформаційного суспільства висуває нову правову проблему – проблему використання інформації на шкоду суспільним, державним інтересам та інтересам окремих громадян, що вимагає негайної правової реакції. У науці інформаційного права шкідлива інформація визначається як інформація, яка не є конфіденційною, але обумовлює необхідність охорони та захисту прав і законних інтересів особистості, суспільства і держави в силу можливої шкоди, що завдасть цим суб'єктам її поширення (застосування). У структурі «шкідливої інформації» виділяють помилкову інформацію. Проблема боротьби з помилковою інформацією на сьогоднішній день вже має міжнародно-правове регулювання: 15 листопада 1947 р. була прийнята резолюція 127 (II) ГА ООН, що пропонувала державам вживати заходів для боротьби з поширенням неправдивих або перекручених звісток, які можуть пошкодити дружнім відносинам між державами [1]. 16 грудня 1952 р. резолюцією 630 (VII), ГА ООН була прийнята Конвенція про міжнародне право спростування. Стаття II даної Конвенції зобов'язує держави-учасниці передавати своїм кореспондентам та інформаційним агентствам спростування, яке надійшло від іншої держави на опубліковані або поширені відомості, які є помилковими або спотвореними і можуть завдати шкоди його престижу або відносинам з іншими державами [2]. 23 вересня 1971 р. в Монреалі була укладена Конвенція про боротьбу з незаконними актами, спрямованими проти безпеки цивільної авіації (вступила в силу 26 січня 1973 р.). Відповідно до п. «Е» ч.1 ст.1 даної Конвенції «будь-яка особа вчиняє злочин, якщо вона незаконно і навмисно повідомляє завідомо неправдиві відомості, створюючи тим самим загрозу безпеці повітряного судна в польоті» [3]. 9 грудня 1981 р. резолюцією 36 / 103 ГА ООН була прийнята Декларація про неприпустимість інтервенції і втручання у внутрішні справи держав, яка містить положення, що визнають: п. к) ст. II «обов'язок держави утримуватися від будь-яких наклепницьких кампаній, образливою або

ворожій пропаганди з метою здійснення інтервенції або втручання у внутрішні справи інших держав»; п. л) ст. II «обов'язок держави утримуватися від використання або спотворення питань про права людини в якості засобу втручання у внутрішні справи держав»; п. г) ст. III «право і обов'язок держави боротися, в рамках своїх конституційних повноважень, проти поширення фальшивих або перекручених повідомлень, які можуть розглядатися як втручання у внутрішні справи інших держав» [4].

10-12 грудня 2003 р. в Женеві проведена Всесвітня зустріч на вищому рівні з питань інформаційного суспільства, в рамках якої була прийнята Декларація принципів «Побудова інформаційного суспільства – глобальне завдання в новому тисячолітті». У ній міститься заклик до засобів масової інформації відповідально використовувати інформацію і поводитися з нею, відповідно до найвищих етичних і професійних стандартів (ст. 55); позначена проблема боротьби зі спамом: «спам представляє для користувачів, мереж і в цілому для Інтернет серйозну проблему, масштаби якої зростають. Питання, що стосуються спаму і кібербезпеки, слід розглядати на відповідному національному та міжнародному рівнях» (ст. 37) [5].

Таким чином, наявність сукупності правових норм (як міжнародних, так і внутрішньодержавних) і механізмів їх реалізації, що забезпечують достатню повноту і узгодженість регулювання протидії обігу неправдивої інформації, дозволяє виділити в системі інформаційного права самостійний інститут – інститут неправдивої інформації.

Література

1. Невірна та спотворена інформація: Резолюція 127 (II) Генеральної Асамблеї ООН. – Міжнародний документ від 15.11.1947.
2. Конвенція про міжнародне право спростування: Резолюція 630 (VII) Генеральної Асамблеї ООН. – Міжнародний документ від 16.12.1952.
3. Конвенція про боротьбу з незаконними актами, спрямованими проти безпеки цивільної авіації. – Міжнародний документ від 23.09.1971.
4. Декларація о недопустимости интервенции и вмешательства во внутренние дела государств: Резолюция 36/103 Генеральной Ассамблеи от 09.12.1981.
5. Побудова інформаційного суспільства – глобальне завдання у новому тисячолітті. Декларація принципів. – Міжнародний документ від 12.12.2003.